

прати Ангела Своего да мя избави отъ рѣцѣ-тѣ Иродовы и отъ всичко, что чакаше народа-тѣ Іудейскій.“

Исполненъ отъ благодарность камъ Бога, той отишълъ въ онзи домъ, гдѣ обыкновенно ся събирали ученицы-тѣ Христовы. Тамъ намѣрилъ той мнозинѣ, ако и да было късно прѣзъ ношъ-тѣ; тѣ ся молили за Петра.

Като чули, че нѣкой потропалъ на вратнѣ-тѣ, слугинята, по имя Рода, излѣзла да види, кой е, и, като познала гласа-тѣ Петровъ, отъ радости не отворила вратнѣ-тѣ, но отгърчала въ станѣ-тѣ, гдѣ ся намирали ученицы-тѣ, и воскликнула: „Петръ стои на вратнѣ-тѣ.“—„Съсь ума си ли си ты?“ говорили ученицы-тѣ. Тя утвърждавала, че говори правдѣ. „Вѣрно това е Ангела-тѣ му,“ казували они. Между-това Петръ не прѣставалъ да тропа на вратнѣ-тѣ; ученицы-тѣ отишли сами да ѣ отворятъ и, като видѣли Петра, паднали въ изумленіе. Петръ имъ помахалъ съ рѣцѣ да мълчатъ и рассказалъ имъ, съ какъвъ чудесенъ начинъ го избавилъ Господъ, заповѣдалъ да обадятъ за това нѣчто на Іакова и на всички-тѣ братія (съ това имя наричали тогава всички-тѣ Христіане единъ другого) и излѣзълъ оттамо да трѣси безонасно прибѣжище.

Кога ся сѣмнало, стражи-тѣ, като не намѣрили Петра, пришли въ голѣмо смущеніе. Тѣ не могли да постигнатъ, какъ е излѣзълъ Петръ изъ темницѣ-тѣ: зачото не видѣли онова, что станѣло. Иродъ, като ся научилъ за бѣгство-то Петрово, много ся разсърдилъ и заповѣдалъ да погубятъ воины-тѣ, които го пазили.

Наскоро подиръ това Иродъ отишълъ изъ Іерусалимъ въ Кесаріѣ, гдѣ и прѣсѣдѣлъ нѣколко время. Въ него время той былъ много сѣрдитъ на градове-тѣ Тиръ и Сидонъ. Тия два града испратили до него посолство. Посланицы-тѣ, като дошли до любимца Иродовъ, молили го да склони царя да имъ подари миръ; зачото Тиръ и Сидонъ добывали хранѣ отъ подвластны-тѣ на Ирода области. Въ деня, който былъ назна-